

El Dragon E 27 amb
el buc i els interiors
ja restaurats, poc
abans del muntatge
de la cabina.

de dimensions mitjanes i cost relativament baix. El guanyador fou l'enginyer naval noruec Johan Anker. El seu disseny consisteix en un quillat clàssic de vela lleugera, l'ús del qual ràpidament es va popularitzar, fins al punt que l'any 1948 va esdevenir classe olímpica. El Dragon va arribar a Espanya a través de clubs com el Nàutic de Barcelona o el Nàutic d'Arenys, on es movien personatges ben relacionats amb els cercles exclusius de la vela olímpica d'aquell moment. No en va, és una embarcació considerada «aristocràtica» en el món de la vela lleugera. Actualment és considerada una embarcació clàssica i molt apreciada pels amants dels vaixells antics.

Les característiques principals del Dragon són les següents:

- 8,60 m d'eslora total
- 5,70 m d'eslora en flotació
- 1,20 m de mànega
- 1,96 m de calat
- 1,8 t de desplaçament

■ LA RESTAURACIÓ FINS ARA

La restauració del Dragon va començar l'any 2005, i està sent un procés lent ja que l'estat de conservació del vaixell no era tan bo com havia semblat en un bon principi,

la qual cosa ha obligat a realitzar treballs de caire estructural no previstos. I és que una decisió fonamental va ser la de restaurar l'embarcació amb la intenció de retornar-la a l'aigua i fer-la navegar novament. Això ha condicionat i condiona els treballs de reparació i restauració del buc original de fusta, i ha obligat a realitzar una intervenció radical sobre el vaixell per tal de garantir la seva futura conservació. S'han realitzat, entre d'altres, els següents treballs: canvi de la quilla, substitució d'unes 20 quadernes, substitució de la pala i de la mare del timó, reconstrucció total del mirall de popa, de la coberta i de la cabina, construcció de dos mampares interiors de reforç del buc, i un tractament general de pintura i envernissat del buc. Cal dir que els treballs han estat realitzats amb l'assessorament de tripulants experimentats en aquest tipus de vaixell i sota la supervisió de personal tècnic altament qualificat.

Els treballs que queden pendents i que seran realitzats en les darreres etapes del procés són els acabats interiors i de la coberta, la col·locació del pal i de l'eixàrcia fixa -amb el repàs previ i la reconstrucció d'alguns aparells- i la instal·lació de l'eixàrcia de labor i del velam. Una part d'aquests treballs es realitzaran amb el buc ja a l'aigua. Ara bé, abans de tornar-lo a l'aigua, el vaixell

serà sotmès a un procés d'humitejament amb aigua salada per tal que les taules del buc vagin tancant les costures.

■ UNA EMBARCACIÓ ACTIVA

Quan des del Museu qualifiquem el projecte del Dragon com de recuperació ens referim al fet que no només restaurem l'embarcació, sinó que la tornem a la vida activa i la fem navegar de nou. Per tal d'assolir aquesta fita el Museu compta amb dos socis: d'una banda, el Reial Club Marítim de Barcelona, que facilitarà un amarrador per al vaixell i l'acollirà a les seves instal·lacions com a part activa de la seva flota; de l'altra, s'ha constituït una tripulació voluntària que es farà càrrec de fer-lo navegar i que també n'assumirà el manteniment.

La recuperació del Dragon, que hom preveu finalitzar en acabar l'any 2007, forma part d'una estratègia a llarg termini del Museu, que camina en diferents direccions, com ara la de mantenir allà on sigui possible les embarcacions a l'aigua i en plena activitat, o la d'estrènyer lligams amb el món de la navegació esportiva catalana. A més a més, quan el Dragon torni a navegar, allà on vagi actuarà com a ambaixador de la institució.